

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15Cpr/3/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713216371
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nora Zátopková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5713216371.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Norou Zátopkovou v právnej veci navrhovateľa: Sociálna poisťovňa, pobočka Žilina, so sídlom A. Bernoláka 53, 010 01 Žilina, proti odporcovi v 1/ rade: NARKS, s.r.o., so sídlom Mudroňova 41, 036 01 Martin, IČO: 44 937 105, odporcovi v 2/ rade: TANNACO, a.s., so sídlom Choťánky 38, 290 01 Nymburk, Česká republika, IČO: 616 77 272, právne zastúpenému JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, odporcovi v 3/ rade: S. R., W.. XX.XX.XXXX, F. W.. J.. L. XXXX/X, XXX XX W. A., Š. I. L., právne zastúpenému Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, v konaní o určenie zodpovednosti zamestnávateľa za zistenú chorobu z povolania, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a** .

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 11.10.2013, doručeným Okresnému súdu Martin dňa 30.10.2013 domáhal, aby súd určil, že odporca v 1/ rade nezodpovedá odporcovi v 3/ rade za chorobu z povolania, poruchu sluchu z hluku, ktorú hlásila Klinika pracovného lekárstva a toxikológie, UNB Nemocnica ak. L. Déreza Bratislava pôvodne hlásením zo dňa 05.05.2011, ktoré bolo zrušené novým hlásením zo dňa 02.05.2012, ktoré bolo opravené hlásením zo dňa 06.06.2012 a zároveň určenia, že odporca v 2/ rade zodpovedá odporcovi v 3/ rade za vzniknutú chorobu z povolania. Procesnú možnosť podania takéhoto návrhu vo svojej aplikačnej praxi úrazového poistenia navrhovateľ doposiaľ využil len jedenkrát. Predmetom návrhu sú sporné otázky právneho základu, akým je určenie zodpovednosti za chorobu z povolania v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce s poukazom na ust. § 7 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ uviedol, že dňa 12.05.2011 mu bola doručená žiadosť odporcu v 3/ rade na priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, vrátane príloh k tejto žiadosti, a že od 01.01.2004 je vykonávateľom sociálneho poistenia a v rámci neho aj úrazového poistenia v zmysle ust. § 120 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 2 písm. c) zákona č. 461/2003 o sociálnom poistení. Poukázal, že sa vedie správne konanie a ich prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutia boli zrušené s tým, že z týchto zrušených rozhodnutí nevyplývalo, ako by mali procesne postupovať. Odporca v 3/ rade sa voči nim domáha plnenia ako zamestnanec z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, ku ktorému plneniu z ich strany nedošlo, pretože Sociálna poisťovňa nedospela k záveru v súvislosti s uplatnenými nárokmi vo vzťahu k odporcovi v 3/ rade. Navrhovateľ uviedol, že je pravdou, že pokiaľ ide o právny vzťah pre plnenie vo vzťahu k zamestnancovi, sú v takomto vzťahu len s jeho zamestnávateľom, a že je na uvážení súdu, ako vyhodnotí otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa na podanie predmetnej žaloby na určenie v zmysle petitu podaného návrhu.

Odporca v 2/ rade bol toho názoru, že navrhovateľ nie je na podanie takéhoto žalobného návrhu aktívne legitímovaný. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom je podľa jeho názoru táto problematika jednoznačne vyriešená a pokiaľ ide o postup navrhovateľa v rámci správneho

konania, ktorý rozhodoval o skutočnostiach v súvislosti so zodpovednosťou za zistenú chorobu z povolania, navrhovateľ nerešpektoval právny názor, ktorý je v tomto rozhodnutí jednoznačne uvedený. S poukazom na uvedené, žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť.

Pokiaľ ide o odporcu v 3/ rade, tento vzniesol námietku vecnej príslušnosti navrhovateľa z dôvodu, že do pôsobnosti pobočky nepatrí rozhodovať v konaní o úrazovej rente, na účely ktorého navrhovateľ uvedený návrh podáva. Uviedol, že na iniciovanie návrhu na takéto konanie navrhovateľ nie je aktívne legitimovaný, a to z dôvodu, že sa jedná výlučne o spor z pracovnoprávneho vzťahu, ktorého účastníkmi je len on a odporca v 1/ rade. Podaným návrhom zo strany navrhovateľa došlo tak k faktickej nerovnosti účastníkov konania, čo je podľa jeho názoru v rozpore s ust. § 173 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.. Poukázal na skutočnosť, že sa u navrhovateľa domáha priznania úrazovej renty na základe svojej žiadosti zo dňa 12.05.2011. Navrhovateľ mu svojím postupom odňal jeho legitímne právo na odškodnenie za poškodenie zdravia. Navrhol predmetný návrh zamietnuť a v konaní o priznaní úrazovej renty, ktorá sa vedie u navrhovateľa prikázať navrhovateľovi, aby ďalej vo veci konal.

Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom č.k. 15Cpr/3/2013-135 zo dňa 26.02.2014 tak, že návrh navrhovateľa pre nedostatok vecnej legitímácie v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 6CoPr/5/2014-181 zo dňa 30. januára 2015 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval, že v konaní bolo predovšetkým sporou otázkou to, či ust. § 198 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení zmocňuje Sociálnu poisťovňu k podaniu návrhu na začatie konania v zmysle ust. § 80 O.s.p.. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd len uviedol, že návrh, ktorý podala Sociálna poisťovňa nemohol chápať ako podnet pre začatie konania, pretože v pozícii navrhovateľa jej to neprináleží. Takto formulované odôvodnenie krajský súd považoval za nedostatočné a nepreskúmateľné, čím bol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.. Okresný súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal najmä s argumentáciou navrhovateľa poukazujúcou na špecifické okolnosti daného prípadu, a tiež s tým, či na rozhodovanie v prejednávanej veci dopadajú závery vyplývajúce z doposiaľ ustálenej súdnej praxe vo veci riešenia predbežnej otázky pri úrazových dávkach. V závere svojho rozhodnutia krajský súd zároveň odkázal okresný súd na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s ktorými sa má súd v rámci svojho ďalšieho konania oboznámiť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie návrhom navrhovateľa, písomnými vyjadreniami odporcov v 2/ a v 3/ rade, výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to Žiadosťou o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, Hlásením choroby z povolania zo dňa 05.05.2011, Lekárskym posudkom o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 05.05.2011, Pracovnými zmluvami odporcu v 3/ rade u zamestnávateľov v Českej republike, Zápisnicou z konania vedeného Sociálnou poisťovňou, pobočkou Žilina za prítomnosti zástupcu odporcu v 1/ rade zo dňa 20.06.2011, Žiadosťou spoločnosti TANNACO SK s.r.o. - UNB Ladislava Dérera Bratislava zo dňa 24.06.2011, Zápisnicou zo dňa 11.08.2011 spísanou navrhovateľom za prítomnosti odporcu v 3/ rade zo dňa 20.06.2011, Oznámením UNB Ladislava Dérera zo dňa 02.05.2012 ohľadne zmeny dátumu zistenia vzniku choroby z povolania, Hlásením choroby z povolania u odporcu v 3/ rade, doručovaným ústredím Sociálnej poisťovne v Bratislave Sociálnej poisťovni, pobočke Žilina zo dňa 25.06.2012, Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina zo dňa 28.06.2012 o nepriznaní náhrady sťaženia.

Rozhodnutím navrhovateľa č. 11502-33/2012-ZA zo dňa 28. júna 2012, nebola odporcovi v 3/ rade priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňom 30. júla 2009 s odôvodnením, že na uvedený prípad sa nevzťahuje legislatíva Slovenskej republiky, nakoľko z vykonaných dôkazov a zistených skutočností nesporne vyplýva, že odporca v 3/ rade vykonával svoju prácu na území Českej republiky v období od 01.10.2003 do 30.06.2010. Choroba z povolania bola priznaná 06.10.2010, s dátumom prvého zistenia dňom 30.07.2009. Na hlásení choroby z povolania zo 06.06.2012 bol uvedený subjekt so sídlom v Českej republike, pričom pre nástup pracovnoprávnej zodpovednosti podľa príslušného ustanovenia Zákonníka práce je práve dátum prvého zistenia choroby z povolania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odporca v 3/ rade odvolanie podaním zo dňa 18.07.2012, ktoré bolo Sociálnou poisťovňou, ústredie Bratislava rozhodnutím č. 37748-2/2012-BA zo dňa 14. septembra 2012 v celom rozsahu zamietnuté a napadnuté rozhodnutie navrhovateľa bolo v celom rozsahu potvrdené.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 26S/52/2012-41 zo dňa 25. apríla 2013 boli vyššie uvedené rozhodnutia zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. V závere svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval, že z rozhodnutia navrhovateľa nie je zrejmé, z akého dôvodu si ako dátum zistenia choroby z povolania u odporcu v 3/ rade osvojil práve dátum uvádzaný v neskoršom Hlásení Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie, ktorý spadá ešte do obdobia jeho zamestnania u českého zamestnávateľa. Krajský súd uviedol, že za dátum zistenia pracovnej choroby je nesporne možné považovať až dátum, kedy príslušná Klinika pracovného lekárstva v lekárskom posudku ustáli, že ochorenie pacienta vzniklo práve v súvislosti s prácou, ktorú v zamestnaní vykonával ani z iných možných takúto chorobu iniciujúcich dôvodov, Zákonník práce objektívne zodpovedného za škodu spôsobenú chorobu z povolania zásadne robí vždy posledného zamestnávateľa, u ktorého zamestnanec pred jej zistením pracoval za podmienok, z ktorých zistená choroba z povolania vzniká. Z hľadiska určenia zodpovedného zamestnávateľa nie je podstatné to, či u neho zamestnanec skutočne predmetnou chorobu z povolania ochorel a ani to, ako dlho u neho pracoval, ale výlučne iba to, či sú u takéhoto zamestnávateľa dané pracovné podmienky, z ktorých predmetná choroba z povolania môže vzniknúť. Podľa názoru krajského súdu, navrhovateľ z listín obsiahnutých v spise nemohol mať dostatočne preukázané, že k zisteniu choroby z povolania došlo práve v čase trvania jeho zamestnania v Českej republike.

Podľa ust. § 7 ods. 1 O.s.p., v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ust. § 198 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“), ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je organizačná zložka Sociálnej poisťovne takýmto rozhodnutím viazaná; inak si organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa ust. § 198 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z., organizačná zložka Sociálnej poisťovne si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok, správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, ak patrí o ňom rozhodovať súdu.

Z ust. § 198 ods. 1 uvedeného zákona vyplýva, že Sociálna poisťovňa je povinná rešpektovať rozhodnutie o otázke, o ktorej už rozhodol príslušný orgán, t.j. takýmto rozhodnutím je Sociálna poisťovňa viazaná. Iba v prípade, ak o takejto otázke nebolo príslušným orgánom rozhodnuté, môže si buď Sociálna poisťovňa sama urobiť úsudok alebo dať príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Súd však nie je orgánom, ktorý by bol oprávnený na základe podnetu konať. Samotný zákon č. 461/2003 Z.z. striktné rozlišuje medzi štátnymi orgánmi a súdom. Pod orgánom, ktorému môže dať podnet Sociálna poisťovňa na konanie je potrebné rozumieť orgán v zmysle zákona 180/2013 Z.z. zákona o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov <<http://www.najpravo.sk/zakony/vypis-zakonov/180-2013-z-z-zakon-o-organizacii-miestnej-statnej-spravy-a-o-zmene-a-doplneni-niektorych%20zakonov.html?addToFavorites>>, ktorý vymedzuje orgány štátu, resp. orgány verejnej moci a ich právomoc. Organizácia súdov je určená zákonom 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde podľa ust. § 2 ods. 1, sú súdy vymedzené ako osobitná zložka štátnej moci, ktoré a) prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci podľa predpisov o občianskom súdnom konaní (ďalej len "občianskoprávne veci"), b) prejednávajú a rozhodujú trestné veci podľa predpisov o trestnom konaní (ďalej len "trestnoprávne veci"), c) konajú a rozhodujú o žalobách alebo o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam, zásahom, iným opatreniam alebo nečinnosti v oblasti verejnej správy, rozhodujú o zákonnosti rozhodnutí a postupu orgánov verejnej moci a o ochrane pred nezákonným zásahom alebo opatrením orgánu verejnej moci, v prípadoch ustanovených zákonom rozhodujú vo volebných veciach, vo veciach referenda a vo veciach politických strán a hnutí, ak tak ustanoví zákon, a v ďalších veciach, ak to ustanovuje zákon (ďalej len "správne veci"), d) rozhodujú v ďalších veciach ustanovených zákonom, právne záväzným aktom Európskych spoločenstiev a Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

To že podľa ust. § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné

orgány, neznamená, že ak má právomoc v určitej veci rozhodnúť oprávnený orgán, avšak o určitej, predbežnej časti nároku môže rozhodnúť aj súd, že o takejto predbežnej časti musí aj súd rozhodnúť. Zákon o sociálnom poistení <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=28752>> tiež zakotvuje dôležitú zásadu, podľa ktorej výkonné orgány Sociálnej poisťovne sú pred vydaním rozhodnutia povinné zistiť presne a úplne skutočný stav veci a objasniť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech poistenca alebo iného účastníka konania. S tým súvisí aj úprava, podľa ktorej účastník konania má právo na náhradu trov konania, ak bol v konaní úspešný.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 157/2008 zo dňa 29. septembra 2009 vyplýva, že v konaní vo veciach úrazového poistenia je Sociálna poisťovňa oprávnená riešiť predbežné otázky, ktorých posúdenie je nevyhnutné pre rozhodnutie o priznaní a výplate dávky. Ako predbežnú otázku môže teda riešiť aj otázku, či poškodenie zdravia je pracovným úrazom a či sú splnené podmienky pre čiastočné alebo úplné zbavenie zodpovednosti za poškodenie zdravia pracovným úrazom. Riešenie týchto otázok predpokladá priamo zákon o sociálnom poistení.

V danom prípade navrhovateľ podal návrh na určenie zodpovednosti zamestnávateľov (odporcov 1/ a v 2/ rade) za zistenú chorobu z povolania voči odporcovi v 3/ rade, t.j. či vznikla za podmienok, za ktorých odporca v 3/ rade pracoval u odporcu v 2/ rade a nie u odporcu v 1/ rade, pričom nie je sporným či choroba z povolania ako taká vznikla, resp. nevznikla u odporcu v 3/ rade. Navrhovateľ o. i. vo svojom návrhu uviedol, že od samého začiatku, odkedy si odporca v 3/ rade uplatňuje nároky z choroby z povolania, bol ním nabádaný, že nesúlad medzi odporcami v 1/ a v 2/ rade ohľadom zodpovednostného subjektu za túto chorobu, je potrebné riešiť súdnou cestou. Odporca v 3/ rade však nepodnikol kroky voči jeho zamestnávateľom, resp. odporcom v 1/ a v 2/ rade, ale voči navrhovateľovi samému, z ktorého dôvodu sa navrhovateľ, ako konajúca pobočka rozhodol podať predmetný návrh. Podľa názoru súdu je však takéto rozhodnutie pre Sociálnu poisťovňu bez právneho významu pretože nárok na úrazové dávky nie je podmienený tým, či zamestnávateľ za chorobu z povolania aj skutočne zodpovedá. Pre úplnosť poukazuje sa, že v zmysle ust. § 195 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), za škodu spôsobenú zamestnancovi chorobou z povolania zodpovedá zamestnávateľ, u ktorého zamestnanec pracoval naposledy pred zistením choroby z povolania v pracovnom pomere za podmienok, v ktorých vzniká choroba, ktorou bol postihnutý. Pre určenie, ktorý zamestnávateľ zodpovedá za škodu vzniknutú chorobou z povolania, je rozhodujúci čas zistenia tejto choroby a nie čas jej vzniku. Posledný zamestnávateľ je zodpovedný za chorobu z povolania bez ohľadu na intenzitu a čas rizikového pôsobenia na zdravie zamestnanca. Zodpovednosť zamestnávateľa za pracovné úrazy a choroby z povolania je teda objektívnou zodpovednosťou. Zamestnávateľ tak zamestnancovi zodpovedá za jeho pracovný úraz, či chorobou z povolania, a to bez ohľadu na skutočnosť, či daný stav zaviniel, resp. nezaviniel.

Zvýrazňuje sa, že navrhovateľ ako Sociálna poisťovňa vypláca len dávky zo sociálneho poistenia a neuhrádza škodu za iné osoby. Sociálna poisťovňa nemôže rozhodnúť o tom či sa stal pracovný úraz, prípadne o zodpovednosti za pracovný úraz či chorobu z povolania, pretože ona rozhoduje o priznaní nárokov podľa zákon č. 461/2003 Z.z.. Zodpovednosť za pracovný úraz či chorobu z povolania je potrebné zistiť len pre prípadné vymáhanie regresných nárokov voči tretím osobám zo strany Sociálnej poisťovne, najmä pokiaľ sa jedná o chorobu z povolania. Pre stanovenie choroby z povolania je podstatné oznámenie podľa ust. § 1 ods. 1 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 504/2006 Z.z. zo dňa 18. augusta 2006 o spôsobe hlásenia, registrácie a evidencie choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania podľa ktorého chorobu z povolania a ohrozenie chorobou z povolania písomne oznamuje na tlačive, ktorého vzor je uvedený v prílohe, ambulancia klinického pracovného lekárstva a klinickej toxikológie, oddelenie klinického pracovného lekárstva a klinickej toxikológie alebo klinika pracovného lekárstva a klinickej toxikológie v Bratislave, Martine alebo Košiciach (ďalej len „špecializované pracovisko“), ktorá chorobu z povolania a ohrozenie chorobou z povolania priznala. Pracovnoprávna zodpovednosť za chorobu z povolania je len za vecnú škodu, pretože zamestnanec podľa ust. § 198 zákona Zákonníka práce iný nárok voči zamestnávateľovi nemá a Sociálna poisťovňa nemôže rozhodnúť o nevyplatení nároku len z dôvodu, že posledný zamestnávateľ za chorobu z povolania nezodpovedá. Rozhodnúť o nepriznaní nároku môže len vtedy, ak nevznikla choroba z povolania, teda choroba vznikla z iných dôvodov a nie z dôvodu vykonávania práce, pričom podmienkou tohto konštatovania je to, že zamestnanec by vôbec nepracoval za podmienok, z ktorých vzniká choroba z povolania, ktorou bol postihnutý. V danom konaní sa potom vôbec nemá riešiť prejudiciálna otázka pre

potreby rozhodnutia navrhovateľa, resp. Sociálnej poisťovne, nakoľko návrh o ktorom má súd rozhodnúť je bez právneho významu.

Súd je tiež toho názoru, že Sociálna poisťovňa nie je aktívne legitimovaná na podanie takéhoto návrhu, pretože pre ňu z toho nevyplývajú žiadne práva. Aktívna legitimácia je však daná len a výhradne nositeľovi práva. Určite takúto žalobu nemožno považovať za podnet, pretože podnet súdu je možné dať len v presne vymedzených veciach, kedy súd koná ex offo. Navyše popri samotnej úplnej rozpornosti dvoch častí žalobného petitu súd poukazuje aj na skutočnosť, že ak by mal súd vo veci rozhodnúť, musel by sám ex offo vykonávať dokazovania, hľadať alebo zapierať nároky odporcov, ktorí by mali vystupovať proti sebe a na inej strane. Zároveň nikoho nemožno nútiť, aby konal proti svojej vôli ani nikoho, okrem pasívne legitimovanej osoby, ktorej z hmotného práva vyplýva určitá povinnosť, aby bol účastníkom súdneho konania. Vôbec už nemožno mimo osobitných konaní nútiť tri osoby s protichodnými záujmami, aby sami riešili spor v súdnom konaní, ak o takéto konanie nemajú záujem, ktorý by prejavili podaním žaloby, poprípade na rozhodnutí sporu má záujem niekto iný. Preto ak účastník nereaguje na odkaz Sociálnej poisťovne a žalobu na základe jej podnetu nepodá, musí Sociálna poisťovňa využiť svoju zákonom stanovenú právomoc, riadne zistiť skutkový stav a rozhodnúť o dávkach, teda aj o prípadných čiastkových či prejudiciálnych otázkach.

Zároveň sa považuje za potrebné uviesť, že navrhovateľovi nebráni žiadna prekážka, aby rozhodoval o nároku navrhovateľa o úrazovej dávke v zmysle ust. § 99 zákona č. 461/2003 Z.z.. Ak by navrhovateľ nemohol rozhodnúť o tomto nároku odporcu v 3/ rade, nemohlo by byť súčasne rozhodnuté ani v konaní č. 6537-43/2013-BA, v ktorom dňa 19. apríla 2013 bolo Sociálnou poisťovňou, ústredie Bratislava rozhodnuté tak, že odporca v 3/ rade, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 30. júla 2009, podľa ust. § 88 uvedeného zákona, nemá nárok na úrazovú rentu. Predmetné rozhodnutie bolo následne potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1So/26/2014 zo dňa 24. februára 2015, v ktorom Najvyšší súd SR poukázal, že z vykonaných dôkazov a zistených skutočností nesporne vyplynulo, že odporca v 3/ rade (v uvedenom konaní ako navrhovateľ) v období od 01.10.2003 do 30.06.2010 vykonával svoju prácu na území Českej republiky. Z uvedeného dôvodu, v nadväznosti na výklad príslušných koordinačných nariadení sa na odporcu v 3/ rade v súvislosti s odškodňovaním jeho choroby z povolania v rámci systému sociálneho zabezpečenia vzťahuje výlučne legislatíva Českej republiky. Najvyšší súd SR ako odvolací súd zároveň skonštatoval, že Sociálna poisťovňa, ústredie Bratislava (ako odporca) vydala zákonné rozhodnutie, ktoré nebolo v priebehu konania pred správnym orgánom žiadnym právne relevantným spôsobom spochybnené.

Tak ako už bolo súdom skôr uvedené, navrhovateľ nemá aktívnu legitimáciu na podanie takého návrhu, pretože aktívna legitimácia je daná výhradne nositeľovi práva, t.j. že v prípade, ak by zamestnávateľia nesúhlasili so záverom u koho vznikla choroba z povolania, ktorá bola diagnostikovaná zamestnancovi (v danom prípade odporcovi v 3/ rade), mohli by iniciovať konanie o určenie zodpovednosti za chorobu z povolania, aby sa zabavili tejto zodpovednosti, ktorá je v uvedených pracovno-právnych vzťahoch objektívna. Ak teda zamestnanec alebo zamestnávateľ nevyužije právo na podanie návrhu, nemôže Sociálna poisťovňa podať takýto návrh namiesto zamestnanca či zamestnávateľa. V konečnom dôsledku sa považuje za potrebné poukázať, že obdobné právne závery, s ktorými sa súd v danej právnej veci stotožnil, a z ktorých aj vychádzal, boli prijaté v rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14Cpr/7/2014-76 zo dňa 10. februára 2015, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 5CoPr/2/2015-109 zo dňa 16. júna 2015.

Na základe vyššie uvedených záverov a zhodnotení súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Martin ku Krajskému súdu v Žiline.

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O.s.p., odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O.s.p., rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.